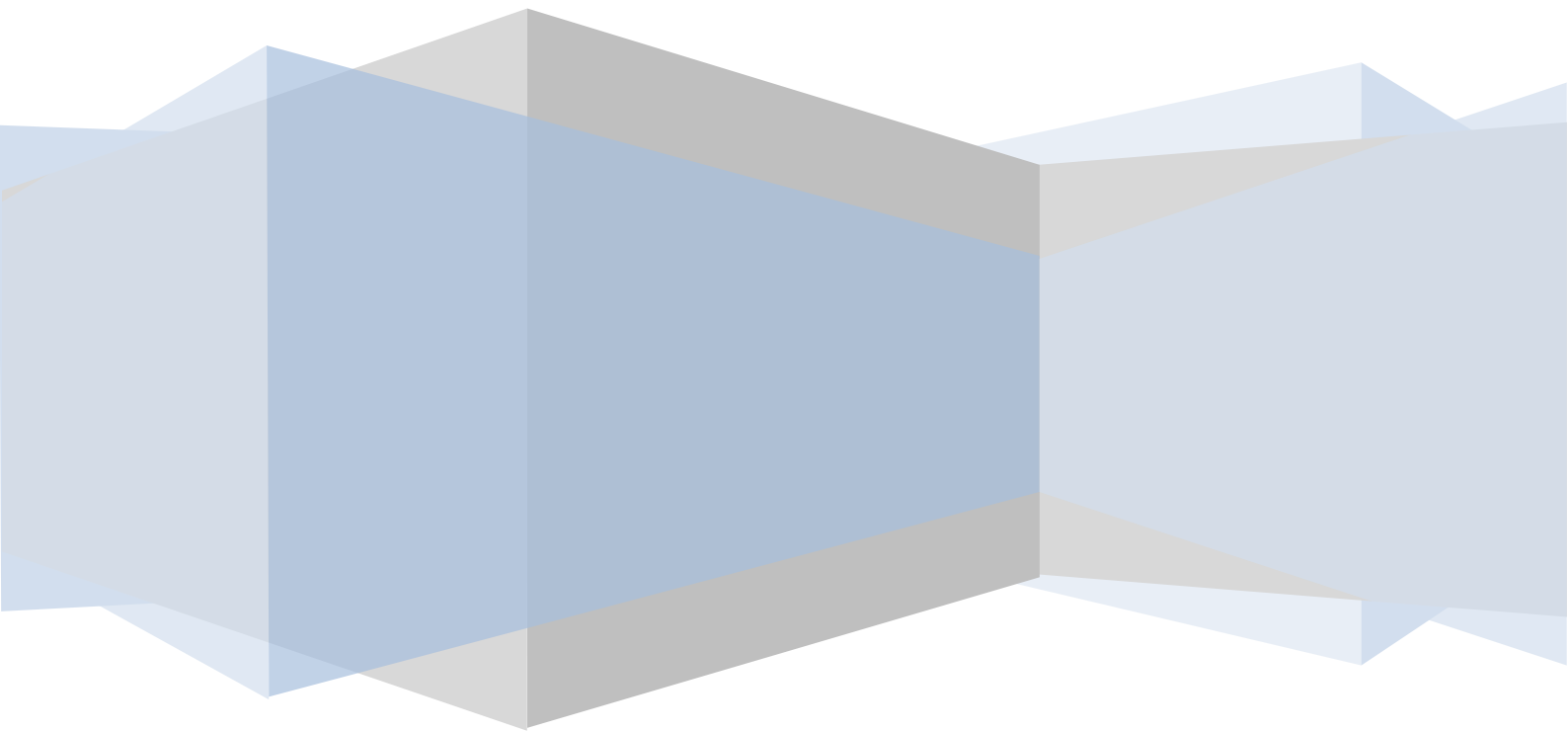

ΚΩΣΤΑΣ
ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Συλλογή:

ΕΛΕΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΑΤΙΡΕΣ

Περιεχόμενα

• ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑ.....	4
• ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ.....	4
• [Ο ΚΗΠΟΣ ΕΙΜΑΙ...]	4
• [ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ...]	4
• ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.....	5
• [ΤΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΦΤΑΣΑΜΕΝ ΕΔΩ...]	5
• ΦΥΓΕ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΝΟΣΤΑΛΓΕΙ... ..	6
• [ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ...]	6
• [ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ].....	8
• [ΕΝΑ ΞΕΡΟ ΔΑΦΝΟΦΥΛΛΟ...]	8
• ΚΡΙΤΙΚΗ.....	9
• ΠΑΙΔΙΚΟ	9
• [ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΓΩ ΠΙΑ...]	9
• ΒΡΑΔΥ	10
• [Ω ΒΕΝΕΤΙΑ...]	10
• [ΣΑΝ ΔΕΣΜΗ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ...]	10
• ΩΔΗ Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ.....	11
• ΗΛΥΣΙΑ	12
• ΙΣΤΟΡΙΑ	12
• ΚΙΘΑΡΕΣ	13
• [ΠΟΙΑ ΘΕΛΗΣΗ ΘΕΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΑΕΙ...]	13
• ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ	14
• [ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ...]	14
• ΤΑΦΟΙ	14
• ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ	15
• [ΟΤΑΝ ΑΝΘΗ ΕΔΕΝΑΤΕ...]	15
• ΦΘΟΡΑ.....	16
• ΔΙΑΚΟΣ	16
• ΚΑΝΑΡΗΣ.....	17
• ΒΥΡΟΝ.....	17
• ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.....	17
• ΕΙΣ ΑΝΔΡΕΑΝ ΚΑΛΒΟΝ.....	18
• ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ.....	20

• ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ.....	20
• ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ	21
• Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ	21
• ΥΠΟΘΗΚΑΙ.....	22
• ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ	23
• ΔΕΛΦΙΚΗ ΕΟΡΤΗ	23
• [ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗ...]	24
• Η ΠΕΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ.....	24
• ΜΙΚΡΗ ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕ Α ΜΕΙΖΟΝ	25
• ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ.....	25
• ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΟ	26
• ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ.....	26
• ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ	27
• ΚΥΡΙΑΚΗ	27

ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑ

Τὸ θάνατό μας χρειάζεται ἡ ἄμετρη γύρω φύση
καὶ τὸν ζητοῦν τὰ πορφυρὰ στόματα τῶν ἀνθῶν.
Ἄν ἔρθει πάλιν ἡ ἀνοιξη, πάλι θὰ μᾶς ἀφήσει,
κι ὕστερα πιά μήτε σκιές δὲν εἴμεθα σκιῶν.

Τὸ θάνατό μας καρτερεῖ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
Τέτοια θὰ δοῦμε ἀκόμη μιὰ δύση θριαμβικὴ,
κι ὕστερα φεύγουμεν ἀπὸ τὰ βράδια τοῦ Ἀπριλίου,
στὰ σκοτεινὰ πηγαίνοντας βασιλεία πέρα κεῖ.

Μόνο μπορεῖ νὰ μείνουνε κατόπι μας οἱ στίχοι
δέκα μονάχα στίχοι μας νὰ μείνουνε, καθὼς
τὰ περιστέρια ποὺ σκορποῦν οἱ ναυαγοὶ στὴν τύχη,
κι ὅταν φέρουν τὸ μήνυμα δὲν εἶναι πιά καιρὸς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Καλὸ ταξίδι, ἀλαργινὸ καράβι μου, στοῦ ἀπείρου
καὶ στῆς νυχτὸς τὴν ἀγκαλιά, μὲ τὰ χρυσά σου φῶτα!
Νά 'μουν στὴν πλώρη σου ἤθελα, γιὰ νὰ κοιτάζω γύρου
σὲ λιτανεῖα νὰ περνοῦν τὰ ὄνειρα τὰ πρῶτα.

Ἡ τρικυμία στὸ πέλαγος καὶ στὴ ζωὴ νὰ παύει,
μακριὰ μαζί σου φεύγοντας πέτρα νὰ ρίχνω πίσω,
νὰ μοῦ λικνίζεις τὴν αἰώνια θλίψη μου, καράβι,
δίχως νὰ ξέρω ποῦ με πᾶς καὶ δίχως νὰ γυρίσω!

[Ο ΚΗΠΟΣ ΕΙΜΑΙ...]

Ὁ κῆπος εἶμαι ποὺ ἄλλοτε μὲ τ' ἄνθη του εὐωδοῦσε
κι ἐγέμιζε μὲ χαρωπὸ τιτύβισμα πουλιῶν,
ποὺ μὲ κρυφομιλήματα καὶ ψίθυρο φιλιῶν,
τὴ νύχτα, στὴ σκιάδα του, ἡ ἀγάπη ἐπερπατοῦσε.

Ὁ κῆπος εἶμαι ποὺ ἔμεινε χρόνια πολλὰ στὴν ἴδια
θέση, μάταια προσμένοντας κάποιαν ἐπιστροφή,
ποὺ ἀντὶ λουλούδια τώρα πιά στ' ἀγκάθια ἔχει ταφεῖ,
ποὺ σῶπασαν τ' ἀηδόνια του καὶ πνίγεται στὰ φίδια.

[ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΟΥ...]

Όλα τὰ πράγματά μου ἔμειναν ὅπως
νά ἔχω πεθάνει πρὶν ἀπὸ καιροῦς.
Σκόνη στὴ σκόνη ἐγέμισεν ὁ τόπος,
καὶ γράφω μὲ τὸ δάκτυλο σταυροῦς.

Όλα τὰ πράγματά μου ἀναθυμοῦνται
μίαν ὥρα πὸν περάσαμε μαζί,
σ' ἐκείνη τὰ βιβλία μου λησμονοῦνται,
σ' ἐκείνη τὸ ρολοὶ ἀκόμα ζεῖ.

Ἦταν εὐτυχισμένη τότε ἡ ὥρα,
ἦταν ἓνα δεῖλι ζωγραφιστό.
Ἔχω πεθάνει τόσα χρόνια τώρα,
κι ἔμεινε τὸ παράθυρο κλειστό.

Κανένας, οὔτε ὁ ἥλιος, πιά δὲ μπαίνει.
Τὸ ἐρημικὸ μου σπίτι ἀντιβοεῖ
στὴν ὥρα κείνη ἀκόμα, πὸν σημαίνει,
αὐτὴ μονάχα, βράδυ καὶ πρωί.

Δὲν ξέρω δῶ ποιοὺς εἶναι τώρα ὁ τόπος,
δὲ ξέρω ποιοὺς χαράζει τοὺς σταυροῦς,
κι ὅλα τὰ πράγματά μου ἔμειναν ὅπως
νά ἔχω πεθάνει πρὶν ἀπὸ καιροῦς.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Ἐγὼ δὲν ἐπλανήθηκα σὲ δάση ἀπάρθυνα, βουερά,
μηδὲ ἡ ριπὴ μ' ἐχτύπησε τοῦ ὠκεάνειου ἀνέμου.
Σκλάβο πουλί, τ' ἀνώφελα πηγαίνω σέρνοντας φτερὰ
καὶ δὲ θὰ ἰδῶ τοὺς οὐρανοὺς πὸν νοσταλγῶ, ποτέ μου.

Μὰ πάντα, ὦ φύση, ἀλίμονο! πόσο ἡ ψυχὴ μου ταπεινὴ
λάτρισσα στὸ παραμικρὸ γίνεται μάντεμά σου,
καὶ πόσο, τώρα πὸν ἡ βραδιὰ θὰ πέσει φθινοπωρινή,
τὸ καθετὶ περισσότερο μοῦ λέει τὴν ὁμορφιά σου!

Μὲ μίαν ἀκρούλα σύννεφου ταξιδεμένου μὲ καλεῖς,
μὲ τὸ χρυσίο χαμόγελο τοῦ μαραμένου βρύου,
μ' ἓνα χορτάρι ἀνάμεσα στὶς πλάκες ὅλες τῆς αὐλῆς,
πὸν τὸ σαλεύει μοναχὸ ἡ πνοὴ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Καὶ τὴ φωνὴ σου ἀκούγοντας, τὴ μυστικιά, τὴ δυνατή,
ὦ φύση, θὰ ἴρθω κάποτε φέρνοντας τὸ σταυρὸ μου.
Θὰ ἔναι τὸ χῶμα σου ἑλαφρὸ, καὶ θὰ ἔναι πάντα ὄνειρευτὴ
ἡ ὥρα μὲ τ' ἀναπάντεχο τέλος τοῦ μάταιου δρόμου!

[ΤΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΦΤΑΣΑΜΕΝ ΕΔΩ...]

Τί νέοι πού φτάσαμεν ἐδῶ, στὸ ἔρμο νησί, στὸ χεῖλος
τοῦ κόσμου, δῶθε ἀπ' τ' ὄνειρο καὶ κείθε ἀπ' τὴ γῆ!
Ὅταν ἀπομακρύνθηκεν ὁ τελευταῖος μας φίλος,
ἤρθαμε ἀγάλι σέρνοντας τὴν αἰώνια πληγή.

Μὲ μάτι βλέπουμε ἀδειανό, μὲ βῆμα τσακισμένο
τὸν ἴδιο δρόμο παίρνουμε καθένας μοναχός,
νοιώθουμε τ' ἄρρωστο κορμί, πού ἐβάρυνε, σὰν ξένο,
ὕπόκωφος ἀπὸ μακριὰ ἢ φωνή μας φτάνει ἀχός.

Ἡ ζωὴ διαβαίνει, πέρα στὸν ὀρίζοντα σειρῆνα,
μὰ θάνατο, καθημερινὸ θάνατο, μὲ χολὴ
μόνο, γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ θὰ φέρει, ὅσο ἂν γελαῖ ἢ ἀχτίνα
τοῦ ἡλίου καὶ οἱ αὔρες πνέουνε. Κι εἴμαστε νέοι, πολὺ

νέοι, καὶ μᾶς ἄφησεν ἐδῶ, μιὰ νύχτα, σ' ἓνα βράχο,
τὸ πλοῖο πού τώρα χάνεται στοῦ ἀπείρου τὴν καρδιά,
χάνεται καὶ ρωτιόμαστε τί νὰ ἔχουμε, τί νὰ ἔχω,
πού σβήνουμε ὅλοι, φεύγουμ' ἔτσι νέοι, σχεδὸν παιδιά!

ΦΥΓΕ, Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΝΟΣΤΑΛΓΕΙ...

Φύγε κι ἄσε με μοναχό, πού βλέπω νὰ πληθαίνει
ἀπάνω ἢ νύχτα, καὶ βαθιὰ νὰ γίνονται τὰ χάη.
Οὔτε τοῦ πόνου ἢ θύμηση σὲ λίγο πιά δὲ μένει,
κι εἶμαι ἄνθος πού φυλλοροεῖ στὸ χέρι σου καὶ πάει

Φύγε καθὼς τὰ χρόνια κείνα ἐφύγανε, πού μόνον
μιὰ λέξη σου ἦταν, στὴ ζωὴ, γιὰ μένα σὰν παιάνας.
Τώρα τὰ χεῖλη μου διψοῦν τὸ φίλημα τῆς μάνας,
τῆς μάνας γῆς, καὶ ἀνοίγοντας στὸ γέλιο τῶν αἰώνων

Φύγε, ἡ καρδιά μου νοσταλγεῖ τὴν ἄπειρη γαλήνη!
Ταράζει καὶ ἡ ἀνάσα σου τὰ μαῦρα της Στυγὸς
νερά, πού μὲ πηγαίνουν, ὅπως εἶμαι ναυαγός,
ἐκεῖ, στὸ ἀπόλυτο Μηδέν, στὴν Ἀπεραντοσύνη.

[ΔΕΝΤΡΑ ΜΟΥ...]

Δέντρα μου, δέντρα ξέφυλλα στὴ νύχτα τοῦ Δεκεμβρη,
στὴ σκοτεινὴ, βαθιὰ δεντροστοιχία
μαζὶ πηγαίνουμε, μαζὶ καὶ ἡ μέρα θὰ μᾶς ἔβρει,
ὦ ἐρημικά, θλιμμένα μου στοιχεῖα.

Αὔριο, μεθαύριο, σύντροφο θὰ μ' ἔχετε καὶ φίλο,
τὰ μυστικά σας θέλω νὰ μοῦ πεῖτε,
μὰ ὅταν, ἀργότερα, φανεῖ τὸ πρῶτο νέο σας φύλλο,
θὰ πάω μακριὰ, τὸ φῶς γιὰ νὰ χαρεῖτε.

Κι ἀφοῦ ταιριάζει, ὦ δέντρα μου νὰ μένω ἀπ' ὅλα πίσω
τὰ θαλερὰ καὶ τὰ εὐθύμα στὴν πλάση,
ἐγὼ λιγότερο γι' αὐτὸ δὲ θὰ σᾶς ἀγαπήσω,
ὅταν θὰ μ' ἔχετε κι ἐσεῖς ἀκόμη προσπεράσει.

Καθὼς βαδίζω, μιὰ σκιά μ' ἀκολουθεῖ ἀπὸ πάνω
σὰν βαρὺ νέφος ἢ φτερὸ δυσοίωνου πουλιοῦ.
Εἶναι μαζί μου ὅπου νὰ πάω, μαζί μου ὅ,τι νὰ κάνω,
καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε νὰ δῶ τὸν ἥλιο τοῦ θεοῦ.

Σάββατο βράδυ: ἀνοίγουνε στὸ δρόμο σὰ λουλούδια
οἱ ἀπλὲς καρδιές, παθητικὰ ν' ἀνέβουνε τραγούδια
ποῦ γιὰ τὴ χαρὰ ἢ τὸν ἀπαλὸ τοῦ ἔρωτα ψάλλουν πόνο,
ἐνῶ γιὰ μένα ἡ ἐβδομάδα ἐτελείωσε καὶ μόνο.

Ἕνα σπιτάκι ἀπόμερο, στὸ δεῖλι, στὸν ἐλαιῶνα,
μιὰ καμαρούλα φτωχική, μιὰ βαθιὰ πολυθρόνα,
μιὰ κόρη ποῦ στοχαστικὰ τὸν οὐρανὸ κοιτάει,
ὦ, μιὰ ζωὴ ποῦ χάνεται καὶ μὲ τὸν ἥλιο πάει!

Λύπη ἂς ἐρχόταν ἢ χαρὰ, μόνο ἤθελα νὰ σπάσει
ἐμὲ ἢ καρδιά κι ἀνάλαφρη νὰ πέσει καταγῆς,
ὅπως τὸ ροδοπέταλο ποῦ θύελλα ἔχει ἀρπάσει,
ἢ ἀκόμη ποῦ τὸ ἐβάρυνε καὶ ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς.

Μίσθια δουλειά, σωροὶ χαρτιῶν, ἔγνοιες μικρές, καὶ λῦπες
ἄθλιες, μὲ περιμένανε σήμερα καθὼς πάντα.
Μόνο εἶδα, φεύγοντας πρωί, στὴν πόρτα μου τολύπες
τὰ ρόδα, καὶ γυρίζοντας ἔκοψα μία γιρλάντα.

Σύμβολα ἐμείναμε καιρῶν ποῦ ἀπάνω μας βαραίνουν,
ἄλλοι γριφοὶ ποῦ μιλοῦν μονάχα στὸν ἑαυτὸ τους,
τάφοι ποῦ πάντα μὲ ἀνοιχτὴ χρονολογία προσμένουν,
γράμματα ποῦ δὲν ἔφτασαν ποτὲ στὸν προορισμὸ τους

Ἄλογα μαῦρα, θίασος ἵπποδρομίου, πετοῦνε
οἱ σκέψεις τώρα, φεύγοντας τὴ μάλιστα τοῦ λόγου.
Κι εἶμαι ἕνας κλόουν τραγικός, ποῦ οἱ ἄνθρωποι θὰ δοῦνε
νὰ παίξει, νὰ συντριβεται μὲ τὴν ὀπλὴ τοῦ ἀλόγου.

[ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ]

Θά 'ρθουν ὅλες μία μέρα, καὶ γύρω μου
θὰ καθίσουν βαθιὰ λυπημένες.
Φοβισμένα σπυργίτια τὰ μάτια τους,
θὰ πετοῦνε στὴν κάμαρα μέσα.
Ὡχρὰ χέρια θὰ σβήνουν στὸ σύθαμπο
καὶ θανάσιμα χεῖλη θὰ τρέμουν.

«Ἀδελφέ» θὰ μοῦ ποῦν «δέντρα φεύγουνε
μὲς στὴ θύελλα, καὶ πιά δὲ μπορούμε,
δὲν ὀρίζουμε πιά τὸ ταξίδι μας.
Ἕνα θάνατο πᾶρε καὶ δῶσε.
Ἐμεῖς, κοίτα, στὰ πόδια σου ἀφήνουμε,
συναγμένο ἀπὸ χρόνια, τὸ δάκρυ.

«Τὰ χρυσὰ ποῦ 'ναι τώρα φθινόπωρα,
ποῦ τὰ θεῖα καλοκαίρια στὰ δάση;
Ποῦ οἱ νυχτιῆς μὲ τὸν ἄπειρον, ἔναστρο
οὐρανό, τὰ τραγούδια στὸ κῦμα;
Ἵταν πίσω καὶ πέρα μακραίνανε,
ποῦ νὰ ἐπῆγαν χωριά, πολιτεῖες;

»Οἱ θεοὶ μᾶς ἐγέλασαν, οἱ ἄνθρωποι,
κι ἤρθαμε ὅλες ἀπόψε κοντά σου,
γιατί πιά τὴν ἐλπίδα δὲν ἄξιζε
τὸ σκληρό μας, ἀβέβαιο ταξίδι.
Σὰ φιλί, σὰν ἐκεῖνα ποῦ ἀλλάζαμε,
ἕνα θάνατο πᾶρε καὶ δῶσε.»

Θὰ τελειώσουν. Ἐπάνω μου γέρνοντας,
θ' ἀπομείνουν βουβές, μυροφόρες.
Ἵλοένα στὴν ἥσυχη κάμαρα
θὰ βραδιάζει, καὶ μήτε θὰ βλέπω
τὰ μεγάλα σὰν ἐκπληκτα μάτια τους
ποῦ γεμίζανε φῶς τὴ ζωὴ μου...

[ΕΝΑ ΞΕΡΟ ΔΑΦΝΟΦΥΛΛΟ...]

Ἕνα ξερὸ δαφνόφυλλο τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ πέσει,
τὸ πρόσχημα τοῦ βίου σου, καὶ θ' ἀπογυμνωθεῖς.
Μὲ τὸ δέντρο δίχως φύλλωμα θὰ παρομοιωθεῖς,
ποῦ τὸ χεμιῶνα ἀπάντησε στὸ δρόμου ἐκεῖ τὴ μέση.

Κι ἀφοῦ πιά τότε θά 'ναι ἀργὰ νέες χίμαιρες νὰ πλάσεις
ἢ ἀκόμη μιὰ ἐπιπόλαιη καὶ συμβατικὴ χαρά,
θ' ἀνοίξεις τὸ παράθυρο γιὰ τελευταῖα φορά,
κι ὅλη σου τὴ ζωὴ κοιτάζοντας, ἤρεμα θὰ γελάσεις.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Δέν εἶναι πιά τραγούδι αὐτό, δέν εἶναι ἀχὸς
ἀνθρώπινος. Ἀκούγεται νὰ φτάνει
σὰν τελευταῖα κραυγή, στὰ βάθη τῆς νυχτός,
κάποιου πῶχει πεθάνει.

ΠΑΙΔΙΚΟ

Τώρα ἡ βραδιά,
γλυκιὰ πὺ φτάνει,
θὰ μοῦ γλυκάνει
καὶ τὴν καρδιά.

Γ' ἀστέρια ἐκεῖ
θὰ δῶ, θὰ νιώσω
οἱ ἄνθρωποι πόσο
εἶναι κακοί.

Κλαίοντας θὰ πῶ:
«Ἄστρα μου, ἀστράκια
τ' ἄλλα παιδάκια
θὰ τ' ἀγαπῶ.

»Ἄς μὲ χτυποῦν
πάντα κι ἀκόμα.
Θά 'μαι τὸ χῶμα
πὺ τὸ πατοῦν.

»Ἄστρα, καθὼς
ἄστρα καὶ κρίνο,
ἔτσι θὰ γίνω
τώρα καλός.»

[ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΓΩ ΠΙΑ...]

Θέλω νὰ φύγω πιά ἀπὸ δῶ, θέλω νὰ φύγω πέρα,
σὲ κάποιο τόπο ἀγνώριστο καὶ νέο,
θέλω νὰ γίνω μία χρυσὴ σκόνη μὲς στὸν αἰθέρα,
ἀπλὸ στοιχεῖο, ἐλεύθερο, γενναῖο.

Σὰν ὄνειρο νὰ φαίνονται ἀπαλὸ καὶ νὰ μιλοῦνε
ἕως τὴν ψυχὴ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου,
ὥραῖα νὰ 'ναι τὰ πρόσωπα καὶ νὰ χαμογελοῦνε,
ὥραῖος ἀκόμη ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μου.

Σκοτάδι τόσο ἐκεῖ μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει, θεέ μου,
στὴ νύχτα, στὴν ἀπόγνωση τῶν τόπων,
στο φοβερὸ στερέωμα, στὴν ὠρυγὴ τοῦ ἀνέμου,
στὰ βλέμματα, στὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων.

Νὰ μὴν ὑπάρχει τίποτε, τίποτε πιά, μὰ λίγη
χαρὰ καὶ ἱκανοποιήσις νὰ μένει,
κι ὅλοι νὰ λένε τάχα πὼς ἔχουν γιὰ πάντα φύγει,
ὅλοι πὼς εἶναι τάχα πεθαμένοι.

ΒΡΑΔΥ

Τὰ παιδάκια ποὺ παίζουν στ' ἀνοιξιάτικο δεῖλι
μιὰ ἰαχὴ μακρυσμένη --
τ' ἀεράκι ποὺ λόγια μὲ τῶν ρόδων τὰ χεῖλη
ψιθυρίζει καὶ μένει,

τ' ἀνοιχτὰ παραθύρια ποὺ ἀνασαίνουν τὴν ὥρα,
ἢ ἀδειανὴ κάμαρά μου,
ἓνα τραῖνο ποὺ θά ῥχεται ἀπὸ μία ἄγνωστη χώρα,
τὰ χαμένα ὄνειρά μου,

οἱ καμπάνες ποὺ σβήνουν, καὶ τὸ βράδυ ποὺ πέφτει
ὀλοένα στὴν πόλη,
στῶν ἀνθρώπων τὴν ὄψη, στ' οὐρανοῦ τὸν καθρέφτη,
στὴ ζωὴ μου τώρα ὅλη...

[Ω ΒΕΝΕΤΙΑ...]

Ὡ Βενετία, πόλις ἀπὸ χρυσάφι κι ἀπὸ σμάλτο,
κορόνα στὴ λαμπρότητα τῆς Ἀδριατικῆς,
Μέγα Κανάλι, Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, Ριάλτο,
ὦ θύμηση ἀνεξάλειπτη μιᾶς ἐκθαμβωτικῆς

νύχτας, ποὺ ἐπερπάτησα στὴ μυθικὴ πλατεία
τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μπρὸς στὸ παλάτι τῶν Δουκῶν,
ἀκούοντας νὰ σφυρηλατοῦν τὶς ὥρες μία μία
τὰ χάλκινα ὁμοιώματα τῶν δυὸ στρατιωτῶν --

πόσο πλάγι σου φαίνονται μικρὰ καὶ χωρὶς βάθος
τὰ αἰσθήματα ποὺ μᾶς κρατοῦν ἀκόμη ἐδῶ στὴ γῆ,
ἐφήμερος ἢ λύπη μας, ἀταίριαστο τὸ πάθος,
ὦ αἰώνια παράδοση τοῦ κάλλους καὶ πηγῆ!

[ΣΑΝ ΔΕΣΜΗ ΑΠΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ...]

Σὰν δέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα
εἶδα τὸ βράδυ αὐτό.
Κάποια χρυσή, λεπτότατη
στοὺς δρόμους εὐωδιά.
Καὶ στὴν καρδιά
αἰφνίδια καλοσύνη.
Στὰ χέρια τὸ παλτό,
στ' ἀνεστραμμένο πρόσωπο ἢ σελήνη.
Ἐλεκτρισμένη ἀπὸ φιλήματα
θὰ ἔλεγε τὴν ἀτμόσφαιρα.
Ἡ σκέψις, τὰ ποιήματα,
βάρος περιττό.

Ἔχω κάτι σπασμένα φτερά.
Δὲν ξέρω κὰν γιατί μᾶς ἦρθε
τὸ καλοκαῖρι αὐτό.
Γιὰ ποιὰν ἀνέλπιστη χαρά,
γιὰ ποιὲς ἀγάπες
γιὰ ποιὸ ταξίδι ὄνειρευτό.

ΩΔΗ Σ' ἘΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἄρι, μαζί μὲ σένα
ἔφυγαν ὅλοι τώρα.
Ἀφρόντιστα ἔχουν μείνει
τὰ ἔπιπλα, καὶ τὰ δῶρα
γυρεύουν τὰ χεράκια
ποὺ σαλεύουν σὰν κρίνοι.

Ἐρημικά, σωπαίνουν,
πρωτογνώριστα μέρη,
οἱ σκάλες, τὰ δωμάτια.
Οὔτε κανεὶς πιά ξέρει
ἂν πάλι θ' ἀνατείλουν
τὰ παιδικὰ σου μάτια.

Ἀνοιγοκλείνω τὶς πόρτες,
μπαίνω παντοῦ, μιλάω
λόγια πικρὰ στοὺς τοίχους,
χωρὶς αἰτία γελάω,
θέλοντας νὰ ξυπνήσω
τοὺς κοιμισμένους ἤχους.

Στὴν ἄδεια ζαρντινέρα
τὰ παιχνίδια σου βάνω.
Ἡ μαϊμού σου καβάλα
στὸ προβατάκι πάνω.
Ἦστερα ἢ πεταλούδα
μὲ τὰ φτερὰ μεγάλα.

(Κλυδωνίζεται τώρα,
ὡς τὰ θεμέλια φρίττει,
καὶ τὸ πηγαίνει ὁ Χρόνος
τὸ πατρικό μου σπίτι.
Ἄξαφνα βλέπω νὰ ἴμαι
ὁ τελευταῖος, ὁ μόνος.)

Εὐτυχίζω σὲ σένα
τὶς ἐρχόμενες τύχες,
τὴν ἄγνοια τοῦ κόσμου,
τὸ χαμόγελο ποὺ εἶχες,
ὦ ἄγγελε παραστάτη,
ὦ παρήγορο φῶς μου!

ΗΛΥΣΙΑ

(Τόσο πολὺ τὰ σώματα κουράστηκαν,
ποὺ ἐλύγισαν, ἐκόπηκαν στὰ δύο.)
Κι ἔφυγαν οἱ ψυχές, πατοῦνε μόνες των,
ἀργά, τὴ γλῶση σὰν ἀνοιχτὸ βιβλίο.

(Τὰ σώματα κυλοῦν χάμου, συσπείρονται
στρεβλωμένα.) καὶ φαίνονται στὸ βάθος
τριαντάφυλλα κρατώντας, νὰ πηγαίνουνε
μὲ τ' ὄνειρο οἱ ψυχές καὶ μὲ τὸ πάθος.

(Χῶμα στὸ χῶμα γίνονται τὰ σώματα.)
Μὰ κεῖθε ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, σὰν ἥλιοι
δύουν οἱ ψυχές, τὸν οὐρανὸ ποὺ φόρεσαν,
ἢ σὰν ἀπλὰ χαμόγελα σὲ χεῖλη.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Δεκάξι χρονῶν ἐγέλασαν,
πέρα, στ' ἀνοιξιάτικο δεῖλι.
Ἐπειτα ἐσώπησαν τὰ χεῖλη,
καὶ στὴν καρδιά τους ἐγέρασαν.

Ἐκίνησαν τότε σὰ φίλοι,
σὰ δυὸ ξερὰ φύλλα στὸ χῶμα.
Ἐπειτα ἐχώρισαν ἀκόμα,
κάποιο φθινοπωρινὸ δεῖλι.

Τώρα καθένας, μὲ ὠχρὸ στόμα,
σκύβοντας, φιλεῖ τὰ δεσμά του.
Ἐπειτα θὰ γύρουνε ὡς κάτου
καὶ θὰ περάσουνε στὸ χῶμα.

ΚΙΘΑΡΕΣ

Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες
κιθάρες. Ό άνεμος όταν περνάει,
στίχους, ήχους παράξενους ζυπνάει
στις χορδές που κρέμονται σαν καδένες.

Είμαστε κάτι άπίστευτες άντένες.
Ύψώνονται σαν δάχτυλα στα χάη,
στην κορυφή τους τ' άπειρο άντηχάει,
μά γρήγορα θα πέσουνε σπασμένες.

Είμαστε κάτι διάχυτες αισθήσεις,
χωρίς έλπίδα να συγκεντρωθοῦμε.
Στά νεῦρα μας μπερδεύεται ὅλη ή φύσις.

Στό σῶμα, στην ένθύμηση πονοῦμε.
Μᾶς διώχνουνε τὰ πράγματα, κι ή ποίησις
είναι τὸ καταφύγιο που φθονοῦμε.

[ΠΟΙΑ ΘΕΛΗΣΗ ΘΕΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΑΕΙ...]

Ποιά θέληση θεοῦ μᾶς κυβερνάει,
ποιά μοῖρα τραγική κρατάει τὸ νῆμα
τῶν ἄδειων ἡμερῶν που τώρα ζοῦμε
σαν ἀπὸ μία κακή, παλιά συνήθεια;

Πρὶν φτάσουμε στη μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου,
έχασαμεν τὴ χρυσὴ πανοπλία,
καὶ μόνο τὸ μεγάλο ἐρώτημά μας
όλοένα πιὸ σφιχτὰ μᾶς περιβάλλει.

Χωρὶς πίστη κι ἀγάπη, χωρὶς ἔρμα,
έγίναμε τὸ λάφυρο τοῦ άνέμου
που ἀναστρέφει τὸ πέλαγος. Θα βροῦμε
τουλάχιστον τὸ βυθὸ τῆς ἀβύσσου;

Οἱ ἄνθρωποι φεύγουν, ἤ, ὅταν πλησιάζουν,
στέκουν γιὰ λίγο πάνω μας, ἀκοῦνε
στην ἔρημη βοή, μάταιη καὶ κούφια
σὰ νὰ χτυποῦν τὸ πόδι σὲ μία στέρνα.

Κοιτάζουνε μὲ φόβο, μὲ ἀπορία,
ἔπειτα φεύγουν πάλι στοὺς ἀγῶνες,
καὶ μόνο τὸ συναίσθημα κρατοῦνε
τοῦ μακρινοῦ, ἀόριστου κινδύνου.

Εἶναι κάτι φρικτὲς ἀνταποδόσεις.
Εἶναι στὸν οὐρανὸ μία σιδερένια
μιὰ μεγάλη πυγμή, που δὲ συντρίβει
μὰ τιμωρεῖ, κι ἀδιάκοπα πιέζει.

ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΑ

Σὰ νὰ μὴν ἦρθαμε ποτὲ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ,
σὰ νὰ μένουμε ἀκόμη στὴν ἀνυπαρξία.
Σκοτάδι γύρω δίχως μία μαρμαρυγή.
Ἄνθρωποι στῶν ἄλλων μόνο τὴ φαντασία.

Ἀπὸ χαρτὶ πλασμένα κι ἀπὸ δισταγμό,
ἀνδρείκελα, στῆς Μοίρας τὰ τυφλὰ δυὸ χέρια,
χορεύουμε, δεχόμαστε τὸν ἐμπαιγμό,
ἄτονα κοιτώντας, παθητικά, τ' ἀστέρια.

Μακρινὴ χώρα εἶναι γιὰ μᾶς κάθε χαρά,
ἡ ἐλπίδα κι ἡ νεότης ἔννοια ἀφηρημένη.
Ἄλλος δὲν ξέρει ὅτι βρισκόμαστε, παρὰ
ὅποιος πατάει ἐπάνω μας καθὼς διαβαίνει.

Πέρασαν τόσα χρόνια, πέρασε ὁ καιρὸς.
Ἦ! κι ἂν δὲν ἦταν ἡ βαθιὰ λύπη στὸ σῶμα,
ὦ! κι ἂν δὲν ἦταν στὴν ψυχὴ ὁ πραγματικὸς
πόνος μας, γιὰ νὰ λέει ὅτι ὑπάρχουμε ἀκόμα...

[ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ...]

Τί νὰ σοῦ πῶ, φθινόπωρο, πού πνέεις ἀπὸ τὰ φῶτα
τῆς πολιτείας καὶ φτάνεις ὡς τὰ νέφη τ' οὐρανοῦ;
Ἕμνοι, σύμβολα, ποιητικές, ὅλα γνωστὰ ἀπὸ πρῶτα,
φυλλορροοῦν στὴν κόμη σου τὰ ψυχρὰ ἄνθη τοῦ νοῦ.

Γίγας, αὐτοκρατορικὸ φάσμα, καθὼς προβαίνεις
στὸ δρόμο τῆς πικρίας καὶ τῆς περισυλλογῆς,
ἀστέρια μὲ τὸ πρόσωπο, μὲ τῆς χρυσῆς σου χλαίνης
τὸ κράσπεδο σαρώνοντας τὰ φύλλα καταγῆς,

εἶσαι ὁ ἄγγελος τῆς φθορᾶς, ὁ κύριος τοῦ θανάτου,
ὁ ἴσκιος πού, σὲ μεγάλα βήματα· φανταστικά,
χτυπώντας ἀργὰ κάποτε στοὺς ὤμους τὰ φτερά του,
γράφει πρὸς τοὺς ὀρίζοντες ἐρωτηματικά...

Ἐνοσταλγοῦσα, ριγηλὸ φθινόπωρο, τίς ὄρες,
τὰ δέντρα αὐτὰ τοῦ δάσους, τὴν ἔρημη προτομή.
Κι ὅπως πέφτουνε τὰ κλαδιὰ στὸ ὑγρὸ χῶμα οἱ ὀπῶρες,
ἦρθα νὰ ἐγκαταλειφθῶ στὴν ἱερὴ σου ὀρμή.

ΤΑΦΟΙ

Ἐλένη Σ. Λάμαρη, 1878-1912
Ποιήτρια καὶ μουσικός.
Ἐπέθανε μὲ τοὺς φριχτώτερους πόνους στὸ σῶμα
καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη γαλήνη στὴν ψυχή.

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Πόση ἡσυχία δωπέρα βασιλεύει!
Οἱ τάφοι λῆς κι αὐτοὶ χαμογελοῦνε,
ἐνῶ μὲ κεφαλαῖα σιγὰ μιλοῦνε
οἱ νεκροὶ γράμματα, βαθιὰ στὰ ἐρέβη.

Ἀπὸ κεῖ, στὴν καρδιά μας ποὺ εἰρηνεύει,
μὲ ἀπλὰ θέλουνε λόγια ν' ἀνεβοῦνε.
Μὰ τὸ παράπονο, ἢ ὅ,τι κι ἂν ποῦνε
-- τόσο ἔφυγαν μακριὰ -- δὲ χρησιμεύει.

Εἶναι ὄλος, νά, διασταυρωμένα δυὸ
ξύλα ὁ Μαρτζώκης. Νὰ ὁ Βασιλειάδης,
ἓνα μεγάλο πέτρινο βιβλίο.

Καὶ μία πλάκα στὴ χλόη μισοκρυμμένη
-- ἔτσι τώρα τὴ συμβολίζει ὁ Ἄδης --
νὰ ἡ Λάμαρη, ποιήτρια ξεχασμένη.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

Ζοφερὴ Νύχτα, ξέρω, πλησιάζεις.
Μὲ ζητοῦνε τὰ νύχια σου. Στὰ χνῶτα
σου βλέπω ποὺ ὠχριοῦν ἄνθη καὶ φῶτα.
Στ' ἀπλωμένα φτερά σου μὲ σκεπάζεις.

Δῶσ' μου λίγο καιρό, Νύχτα μεγάλη!
Θὰ καταβάλω ὅλη τὴ θέλησή μου.
Σὰ μορφασμὸ θὰ πάρω στὴ μορφὴ μου
τὴ χαρὰ ποὺ στὰ στήθη ἔχουν οἱ ἄλλοι.

Καὶ τότε κάποια πρόφαση θὰ μείνει
(σημαίας κουρέλι ἀπὸ χαμένη μάχη),
ἢ ψυχὴ γιὰ νὰ μὴ δειλιᾷ μονάχη
καὶ γιὰ νὰ λησμονεῖ τὴ σκέψη ἐκείνη.

Τὸ πάθος ὄχι, τὸ ἴνδαλμά του μόνο,
ἢ τὴ γαλήνη, θέλω ν' ἀντικρίσω
μιὰ φορά. Κι ὕστερα πᾶρε με πίσω
καὶ καλὰ τύλιξέ με, ὦ Νύχτα αἰώνων!

[ΟΤΑΝ ΑΝΘΗ ΕΔΕΝΑΤΕ...]

Όταν ἄνθη ἐδένατε στὰ τεφρὰ μαλλιά σας,
καὶ μέσ' στὴν καρδιά σας
ἀντηχοῦσαν σάλπιγγες, κι ἦρθατε σὲ χώρα
πὸ μεγάλη τώρα --
οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ἔξαλλα πρόσωπα, τὰ ρίγη,
εἶχαν ὅλοι φύγει.

Όταν ἄλλο ἐπήρατε πρόσταγμα, ἄλλο δρόμο,
σκύβοντας τὸν ὦμο,
τὴν βαθιὰν ἀκούγοντας σιωπὴ, τοὺς γρύλλους,
στὴν ἄκρη τοῦ χεῖλους
ἓνα στάχυ βάζοντας μὲ πικρία τόση --
εἶχε πιά νυχτώσει.

Κι ὅταν ἐκινήσατε λυτρωμένα χέρια
πάνω ἀπὸ τ' ἀστέρια,
κι ὅταν στὸ κρυστάλλινο βλέμμα, ποὺ ἀνεστράφη,
ὁ οὐρανὸς ἐγράφη,
κι ὅταν ἐφορέσατε τὸ λαμπρὸ στεφάνι --
εἶχατε πεθάνει.

ΦΘΟΡΑ

Στὴν ἄμμο τὰ ἔργα στήνονται μεγάλα τῶν ἀνθρώπων,
καὶ σὰν παιδάκι τὰ γκρεμίζει ὁ Χρόνος μὲ τὸ πόδι.

ΔΙΑΚΟΣ

Μέρα τ' Ἀπρίλη.
Πράσινο λάμπος,
γελοῦσε ὁ κάμπος
μὲ τὸ τριφύλλι.

Ὡς τὴν ἐφίλει
τὸ πρωινὸ θάμπος,
ἢ φύση σάμπως
γλυκὰ νὰ ὀμίλει.

Ἐκελαδοῦσαν
πουλιά, πετώντας
ὅλο πὸ πάνω.

Τ' ἄνθη εὐωδιοῦσαν.
Κι εἶπε ἀπορώντας:
«Πῶς νὰ πεθάνω;»

ΚΑΝΑΡΗΣ

Κάποιοι δαιμόνιοι
τὸν εἶχαν στείλει.
Ἔγινε ἀχεῖλι
κόσμου ποὺ ἐπόνει.

(Ἡρωες χρόνοι!)
Καὶ πῶς ἐμίλει
μὲ τὸ φιτίλι,
μὲ τὸ τρομπόνι!

Τὸ πέρασμά του,
μήνυμα κρύο
μαύρου θανάτου.

Κι εἶχε θεῖο
χέρι ποὺ φλόγα
κράταε κι εὐλόγα.

BYRON

Ἔνοιωσεν ὅτι
τοῦ ἦταν οἱ στίχοι
ἄχαρη τύχη
καὶ ματαιότη.

Ἡ ὁρμή του ἢ πρώτη
πιὰ δὲν ἀντήχει,
ἀλλά, στὰ τείχη,
ἔνδοξη νιότη.

Γίνονται οἱ γέροι
γαῦροι. Θὰ ὁρμήσει
ἀνδρῶν λουλούδι.

Κι ὁ Μπάιρον ξέρει
πῶς νὰ τὸ ζήσει
τὸ θεῖο Τραγοῦδι.

**ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

Λευτεριά, Λευτεριά σχίζει, δαγκάνει
τοὺς οὐρανοὺς τὸ στέμμα σου. Τὸ φῶς σου,
χωρὶς νὰ καίει, τυφλώνει τὸ λαό σου.
Πεταλοῦδες χρυσές οἱ Ἀμερικάνοι,
λογαριάζουν, πόσα δολάρια κάνει
σήμερα τὸ ὑπερούσιο μέταλλό σου.

Λευτεριά, Λευτεριά, θὰ σ' ἀγοράσουν
ἔμποροι καὶ κονσόρτια κι ἔβραῖοι.
Εἶναι πολλὰ τοῦ αἰῶνος μας τὰ χρέη,
πολλές οἱ ἀμαρτίες, πὸν θὰ διαβάσουν
οἱ γενεές, ὅταν σὲ παρομοιάσουν
μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ Dorian Gray.

Λευτεριά, Λευτεριά, σὲ νοσταλγοῦνε,
μακρινὰ δάση, ρημαγμένοι κῆποι,
ὅσοι ἄνθρωποι προσδέχονται τὴ λύπη
σὰν ἔπαθλο τοῦ ἀγῶνος, καὶ μοχθοῦνε,
καὶ τὴ ζωὴ τους ἐξακολουθοῦνε,
νεκροὶ πὸν ἡ καθιέρωσις τοῦ λείπει.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΕΑΝ ΚΑΛΒΟΝ

Ὡ μεγάλε Ζακύνθιε,
τῶν ῥόδων σου τὰ μέτρα,
ύψηλά, σοβαρά,
τοὺς ἀγῶνες ἐκάλυπτον
ἐκτεταμένους.

Τῆς δουλείας τὰ βάρβαρα
σκοτάδια κατεξέσχισεν,
ὅταν ἐγράφη πύρινος,
ἢ ἀστραπή τῶν ὀπλων
(καὶ ἡ ἀρετὴ σου).

Ὡς ἥλιος, ἀνάβαν
τὸν Ὀλυμπον, ἐστάθη
πάνω εἰς γυμνὰ χωράφια,
εἰς ἀνθισμένα ἐρείπια,
γνώριμον κλέος.

Ἀλλὰ τὸ θεῖον ἔναυσμα
ἢ φωνὴ σου δὲν εἶναι
τώρα πλέον. Μᾶς ἔρχεται
μακρινὸς καὶ παράταιρος
ἦχος τυμπάνου.

Ὀλόκληρος αἰών,
χείμαρρος, τὴν Ἑλλάδα,
ταραγμένος, ἐσάρωσεν

ἀπὸ τὰ ἰδανικά σου,
τὴν οἰκουμένην.

Κράτει, λοιπόν, ὦ γέροντα,
τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα.
Τὸ πεπαλαιομένον σου
τραγούδι κράτει. Φύγε,
παραίτησόν μας.

Ἦ, ἂν προτιμᾶς, ἐξύμνησον
ἀντὶς γεγυμνωμένων
ξιφῶν, ὅσα μαστίγια
πρὸς θρίαμβον ἐπισεύονται
τῶν καφενείων.

Ἴππους δὲν ἐπιβαίνουσι,
ἀμὴ τὴν ἐξουσίαν
καὶ τοῦ λαοῦ τὸν τράχηλον,
ἰδοῦ, μάχονται οἱ ἥρωες
μέσα εἰς τὰ ντάνσιγκ.

Τις δάφνες τοῦ Σαγγάριου
ἢ Ἐλευθερία φορέσασα,
γοργὰ ἀπὸ μίαν χεῖρα
σ' ἄλλην περνᾷ καὶ σύρεται,
δούλη στρατῶνος.

Καθώς, ὅταν τὴν εὐκόλον
λείαν ἀποκομίσει,
φεύγει, διστάζει, κι ἔπειτα
σὲ μία γραμμὴν ἐλίσσεται
πλῆθος μυρμήγκων,

μεγάλα προπορεύονται
ἔντομα, μέγα φέροντα
βάρος, ἀκολουθοῦσι,
μὲ φορτίο ἐλαφρότερο,
μικρότερα ἄλλα,

καὶ δὲ βλέπουν στὸ πλάγι τους
τὸ παιδάκι ποῦ στέκει
νὰ γελᾷ τὸν ἀγῶνα των,
καὶ δὲν βλέπουν ὅτι ὕψωσε
τώρα τὸ πέλμα -

οὕτω τὴ χώρα νέμεται
ἢ στρατιὰ τῆς ἥττης,
τοῦ λαοῦ τὴν ἀπόφασιν,
ἄτεγκτον, φοβερὰν,
περιφρονοῦσα.

Ἀλλὰ τί λέγω; Θρήνησε,
θρήνησε τὴν πατρίδα,
νεκρὰν ὅπου σκυλεύουν

ἄλλοφρονοῦντα τέκνα της,
ὦ Ἀνδρέα Κάλβε.

Μικράν, μικράν, κατάπτυστον
ψυχὴν ἔχουν οἱ μάζαι,
ἰδιοτελῆ καρδιάν,
καὶ παρειὰν ἀναίσθητον
εἰς τοὺς κολάφους.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ

Φθονῶ τὴν τύχη σας, προνομιούχα
πλάσματα, κοῦκλες ἰαπωνικές.
Κομψά, ρόδινα μέλη πλαστικές
γραμμές, μεταξωτά, διαφανῆ ρούχα.

Ζωὴ σας ὅλη τὰ ὠραῖα σας μάτια.
Στὰ χεῖλη μόνο οἱ λέξεις τῶν παθῶν.
Ἔνα ἔχετε ὄνειρο: τὸν ἀγαθὸν
ἄντρα σας καὶ τὰ νόμιμα κρεβάτια.

Χορὸς ἡμιπαρθένων, δυὸ δυό,
μ' ἀλύγιστο τὸ σῶμα, θριαμβευτικά,
ἐπίσημα καὶ τελετουργικά,
πηγαίνετε στὸ ντάνσιγκ ἢ στὸ ὠδεῖο.

Ἐκεῖ ἀπειράριθμες παίρνετε πόζες.
Σὰν τὴ σελήνη πρὶν ρομαντικές,
αὔριο παναγίες, ὅσο προχτές,
ἀκούοντας τὴ «Valenzia», σκαμπρόζες.

Ἔνα διάστημα παίζετε τὸ τέρας
μὲ τὰ τέσσερα πόδια κολλητά.
Τρέχετε καὶ διαβάζετε μετὰ
τὸν ὀδηγό σας «διὰ τὰς μητέρας».

ὦ, νὰ μποροῦσε ἔτσι κανεὶς νὰ θάλλῃ,
μέγα ρόδο κάποιας ὥρας χρυσῆς,
ἢ νὰ βυθομετρούσατε καὶ σεῖς
μὲ μιὰ φουρκέτα τ' ἄδειο σας κεφάλι!

Ἀτίθασα μέλη, διαφανῆ ρούχα,
γλοιώδη στόματα ὑποκριτικά,
ἀνυποψίαστα, μηδενικά
πλάσματα, καὶ γι' αὐτὸ προνομιούχα...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ...

Όλοι μαζί κινούμε, συρφετός,
γυρεύοντας όμοιοκαταληξία.
Μιά τόσο εύγενικιά φιλοδοξία
έγινε τῆς ζωῆς μας ό σκοπός.

Αλλάζουμε με ἤχους και συλλαβές
τὰ αἰσθήματα στὴ χάρτινη καρδιά μας,
δημοσιεύουμε τὰ ποιήματά μας,
γιὰ νὰ τιτλοφορούμεθα ποιητές.

Αφήνουμε στὸ ἀγέρι τὰ μαλλιά
και τὴ γραβάτα μας. Παίρνουμε πόζα.
Ανυπόφορη νομίζουμε πρόζα
τῶν καλῶν ἀνθρώπων τὴ συντροφιά.

Μόνο γιὰ μᾶς ὑπάρχουν τοῦ Θεοῦ
τὰ πλάσματα και, βέβαια, ὅλη ἡ φύσις.
Στὴ Γῆ γιὰ νὰ στέλνουμε ἀνταποκρίσεις,
ἀνεβήκαμε στ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Κι ἂν πειναλέοι γυρνᾶμε ὄλημερίς,
κι ἂν ξενοχτοῦμε κάτου ἀπ' τὰ γεφύρια,
ἐπέσαμε θύματα ἐξιλαστήρια
τοῦ «περιβάλλοντος», τῆς «ἐποχῆς».

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Οἱ ὑπάλληλοι ὅλοι λιώνουν και τελειώνουν
σὰν στῆλες δυὸ δυὸ μες στὰ γραφεῖα.
(Ηλεκτρολόγοι θά 'ναι ἡ Πολιτεία
κι ὁ Θάνατος, πὸν τοὺς ἀνανεώνουν.)

Κάθονται στὶς καρέκλες, μουτζουρώνουν
ἀθῶα λευκὰ χαρτιά, χωρὶς αἰτία.
«Σὺν τῇ παρουσίῃ ἀλληλογραφία
ἔχομεν τὴν τιμὴν» διαβεβαιώνουν.

Και μονάχα ἡ τιμὴ τοὺς ἀπομένει,
ὅταν ἀνηφορίζουμε τοὺς δρόμους,
τὸ βράδυ στὸ ὄχτώ, σὰν κορντισμένοι

Παίρνουν κάστανα, σκέπτονται τοὺς νόμους,
σκέπτονται τὸ συνάλλαγμα, τοὺς ὄμους
σηκώνοντας οἱ ὑπάλληλοι οἱ καημένοι.

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Τὸ Μιχαλιὸν τὸν πήρανε στρατιώτη.
Καμαρωτὰ ξεκίνησε κι ὠραῖα
μὲ τὸ Μαρή καὶ μὲ τὸν Παναγιώτη.
Δὲν μπόρεσε νὰ μάθει κἄν τὸ «ἐπ' ὄμου».
Ἵλο ἐμουρμούριζε: «Κὺρ Δεκανέα,
ἄσε με νὰ γυρίσω στὸ χωριό μου».

Τὸν ἄλλο χρόνο, στὸ νοσοκομεῖο,
ἀμίλητος τὸν οὐρανὸ κοιτοῦσε.
Ἐκάρφωνε πέρα, σ' ἓνα σημεῖο,
τὸ βλέμμα του νοσταλγικὸ καὶ πρᾶο,
σὰ νὰ ἔλεγε, σὰ νὰ παρακαλοῦσε:
«Ἀφήστε με στὸ σπίτι μου νὰ πάω».

Κι ὁ Μιχαλιὸς ἐπέθανε στρατιώτης.
Τὸν ξεπροβόδισαν κάτι φαντάροι,
μαζί τους ὁ Μαρή καὶ ὁ Παναγιώτης.
Ἀπάνω του σκεπάστηκε ὁ λάκκος,
μὰ τοῦ ἄφησαν ἀπέξω τὸ ποδάρι:
Ἵταν λίγο μακρὺς ὁ φουκαράκος.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Ἵταν οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ πονεῖς,
μποροῦνε μὲ χίλιους τρόπους.
Ρίξε τὸ ὄπλο καὶ σωριάσου πρηνής,
ὅταν ἀκούσεις ἀνθρώπους.

Ἵταν ἀκούσεις ποδοβολητὰ
λύκων, ὁ Θεὸς μαζί σου!
Ξαπλώσου χάμου μὲ μάτια κλειστὰ
καὶ κράτησε τὴν πνοή σου.

Κράτησε κάποιον τόπο μυστικό,
στὸν πλατὸν κόσμον μίαν θέσιν.
Ἵταν οἱ ἄνθρωποι θέλουν τὸ κακό,
τοῦ δίνουν ὄψη ν' ἀρέσει.

Τοῦ δίνουν λόγια χρυσά, ποὺ νικοῦν
μὲ τὴν πειθῶ, μὲ τὸ ψέμα,
ὅταν [οἱ] ἄνθρωποι διαφιλονικοῦν
τὴ σάρκα σου καὶ τὸ αἷμα.

Ἵταν ἔχεις μίαν παιδικὴν καρδιά
καὶ δὲν ἔχεις ἓνα φίλον,
πήγαινε βάλε βέρα στὰ κλαδιά,
στὴ μπουτονέριαν σου φύλλον.

Ἵσε τὰ γυναῖκα καὶ τὸ μαστροπὸ
Λαὸ σου, Ρῶμε Φιλύρα.

Σε βάραθρο πέφτοντας άγριωπό,
κράτησε σκῆπτρο καί λύρα.

ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ

Ήταν ώραῖα σύνολα τὰ ἐπιστημονικά
βιβλία, οἱ αἱματόχαρες εἰκόνες τους, ἡ φίλη
πὸ ἀμφίβολα κοιτάζοντας ἐγέλα μυστικά,
ώραῖο κι ὄ,τι μᾶς ἐδίναν τὰ φευγαλέα της χεῖλη...

Τὸ μέτωπό μας ἔκρουσε τόσο ἀπαλά, μὲ τόση
ἐπιμονή, πὸ ἀνοίξαμε γιὰ νὰ ἴμπει σὰν κυρία
ἡ Τρέλα στὸ κεφάλι μας, ἔπειτα νὰ κλειδώσει.
Τώρα ἡ ζωὴ μας γίνεται ξένη, παλιὰ ἱστορία.

Τὸ λογικό, τὰ αἰσθήματά μας εἶναι πολυτέλεια,
βάρος, καὶ τὰ χαρίζουμε τοῦ κάθε συνετοῦ.
Κρατοῦμε τὴν παρόρμηση, τὰ παιδικά μας γέλια,
τὸ ἐνστικτο ν' ἀφηνόμεθα στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ κωμωδία ἡ πλάση Του σὰν εἶναι φρικαλέα,
Ἐκεῖνος, πὸ ἔχει πάντοτε τὴν πρόθεση καλή,
εὐδόκησε στὰ μάτια μας νὰ κατεβάσει αὐλαία
-- ὦ, κωμωδία! -- τὸ θάμπωμα, τ' ὄνειρο, τὴν ἀχλύ.

...Κι ἦταν ώραῖα ὡς σύνολο ἡ ἀγορασμένη φίλη,
στὸ δεῖλι αὐτὸ τοῦ μακρινοῦ πέρα χειμῶνος, ὅταν,
γελώντας αἰνιγματικά, μᾶς ἔδινε τὰ χεῖλη
κι ἔβλεπε τὸ ἐνδεχόμενο, τὴν ἄβυσσο πὸ ἐρχόταν.

ΔΕΛΦΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Στοὺς Δελφοὺς ἐμετρήθηκε τὸ πνεῦμα δυὸ Ἑλλάδων.
Ὁ Αἰσχύλος πάλι ἐξύπνησε τὴν ἠχὴ τῶν Φαιδριάδων.
Lorgnons, Kodak, operateurs, στοῦ Προμηθεά τὸν πόνο
ἔδωσαν ἰδιαίτερο, γραφικότατο τόνο.

Ἕνας λυγμὸς ἐκίνησε τ' ἀπίθανα αὐτὰ πλήθη.
Κι ὅταν, χωρὶς νὰ πέση ἡ αὐλαία, ἡ ὀμήγουρις διελύθη,
τίποτε δὲν ἐτάρασσε τὴν ἱερὴ ἐκεῖ πέρα
σιγή. Κάποιος γυπαετὸς ἔσχισε τὸν αἰθέρα...

[ΕΠΡΟΔΩΣΑΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗ...]

Ἐπρόδωσαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἤρθαν οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.
Μὲ χρῆμα παίρνεται ἡ καρδιὰ καὶ ἀποτιμᾶται ὁ φίλος.
Ἄν ἄλλοτε ἀντιφέγγιζε στὸ νοῦ, στὰ μάτια, σ' ὅτι,
εἶναι ἡ ζωὴ πιά σκοτεινὴ καὶ ἀνέφικτη σὰ θρῦλος,
εἶναι πικρία στὸ χεῖλος.

Νύχτα βαθιά. Μὲ πνεῦμα ὀργῆς ἔσπρωξα τὸ κρεβάτι.
Ἄνοιξα τὶς ἀραχνιασμένες κάμαρες. Καμία
ἐλπὶς. Ἀπ' τὸ παράθυρο, τοῦ τελευταῖο διαβάτη
εἶδα τὴ σκιά. Καὶ ἐφώναξα στριγγὰ στὴν ἡσυχία:
«Δυστυχία!»

Ἡ φρικτὴ λέξι μὲ φωτιὰ στὸν οὐρανὸν ἐγράφη.
Δέντρα τὴ δαχτυλοδειχτοῦν, ἀστέρια τὴν κοιτοῦνε,
ἐπιγραφὴ τὴν ἔχουνε τὰ σπίτια καὶ εἶναι τάφοι,
ἀκόμη θὰ τὴν ἄκουσαν οἱ σκύλοι καὶ ἀλυχοῦνε.
Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀκοῦνε.

Η ΠΕΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

(Πίναξ Ἡμιτελής)

Ἐχει πιά δύσει ὁ ἥλιος τοῦ χειμῶνα,
καὶ γρήγορα, σὰ θέατρο, σκοτεινιάζει,
ἢ σὰ νὰ πέφτει πέπλο σὲ μία εἰκόνα.
Ἄλλο δὲ βρίσκει ὁ ἄνεμος, ταράζει
μόνο τ' ἀγκάθια στὴν πεδιάδα ὅλη,
μόνο κάποιο χαρτί σ' ὅλη τὴ φύση.
Μὰ τὸ χαριτωμένο περιβόλι
αἶμα καὶ δάκρυα τὸ χουνε ποτίσει.
Ἀδιάκοπα τὰ δέντρα ξεκινοῦνε,
καὶ οἱ πέτρινοι σταυροὶ σκίζουν σὰ χέρια
τὸν οὐρανὸ πού σύννεφα περνοῦνε,
τὸν οὐρανὸ πού εἶναι χωρὶς ἀστέρια.

(Ὡραῖο, φρικτὸ καὶ ἀπέριττο τοπίον!
Ἐλαιογραφία μεγάλου διδασκάλου.
Ἀλλὰ τοῦ λείπει μία σειρὰ ἐρειπίων
καὶ ἡ ἐπίσημος ἀγχόνη τοῦ Παγκάλου.)

ΜΙΚΡΗ ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕ Α ΜΕΙΖΟΝ

Ἄ! κύριε, κύριε Μαλακάση,
ποιὸς θὰ βρεθεῖ νὰ μᾶς δικάσει,
μικρὸν ἐμὲ κι ἐσᾶς μεγάλο
ἴδια τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο;

Τοὺς τρόπους, τὸ παράστημά σας,
τὸ θελκτικὸ μειδιάμά σας,
τὸ monocle ποὺ σᾶς βοηθάει
νὰ βλέπετε μόνο στὸ πλάι

καὶ μόνο αὐτοὺς νὰ χαιρετᾶτε
ὅσοι μοιάζουν ἀριστοκράται,
τὴν περιποιημένη φάτσα,
τὴν ὑπεροπτικὴ γκριμάτσα

ἀπὸ τὴ μία μεριὰ νὰ βάλει
τῆς ζυγαριᾶς, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη
πλάστιγγα νὰ βροντήσω κάτω,
μισητὸ σκῆνωμα, θανάτου

ἄθυρμα, συντριμμένο βάζον,
ἐγώ, κύμβαλον ἀλαλάζον.
Ἄ! κύριε, κύριε Μαλακάση,
ποιὸς τελευταῖος θὰ γελάσει;

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ

Τὴ σάρκα, τὸ αἷμα θὰ βάλω
σὲ σχῆμα βιβλίου μεγάλο.

«Οἱ στίχοι παρέχουν ἐλπίδες»
θὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες.

«Κλεαρέτη Δίπλα - Μαλάμου»
καὶ δίπλα σ' αὐτὸ τ' ὄνομά μου.

Τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα πάλι
στὴ δουλειὰ θὰ δίνω, στὴν πάλη.

Ἀλλά, μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλίου,
θὰ πηγαίνω στοῦ Βασιλείου.

Ἐκεῖ θὰ βρίσκω ὅλους τοὺς ἄλλους
λογίους καὶ τοὺς διδασκάλους.

Τὰ λόγια μου θὰ ἔχουν οὐσία,
ἢ σιωπὴ μου μιὰ σημασία.

Θηρεύοντας πράγματα αιώνια,
θ' αφήσω να φύγουν τὰ χρόνια.

Θὰ φύγουν, καὶ θὰ ἔναι ἡ καρδιά μου
σὰ ρόδο πὸ ἐπάτησα χάμου.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ ΠΕΝΘΙΜΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΟ

Στὸ ταβάνι βλέπω τοὺς γύψους.
Μαίανδροι στὸ χορὸ τους με τραβᾶνε.
Ἡ εὐτυχία μου, σκέπτομαι, θὰ ἔναι
ζήτημα ὕψους.

Σύμβολα ζωῆς ὑπερτέρας,
ρόδα ἀναλλοίωτα, μετουσιωμένα,
λευκὲς ἀκάνθες ὀλόγυρα σ' ἓνα
Ἀμάλθειο κέρασ.

(Ταπεινὴ τέχνη χωρὶς ὕψος,
πόσο ἀργὰ δέχομαι τὸ δίδαγμά σου!)
Ὅνειρο ἀνάγλυφο, θὰ ἔρθω κοντά σου
κατακορύφως.

Οἱ ὀρίχοντες θὰ μ' ἔχουν πνίξει.
Σ' ὅλα τὰ κλίματα, σ' ὅλα τὰ πλάτη,
ἀγῶνες γιὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ ἀλάτι,
ἔρωτες, πλήξη.

Ἄ! πρέπει τώρα νὰ φορέσω
τ' ὠραῖο ἐκεῖνο γύψινο στεφάνι.
Ἔτσι, με πλαισίω γύρω τὸ ταβάνι,
πολὺ θ' ἀρέσω.

ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΕΣ

Γυρίζουν τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα, παίρνουν
τὰ παλιά, φυλαγμένα γράμματά τους,
διαβάζουν ἤσυχα, κι ἔπειτα σέρνουν
γιὰ τελευταία φορὰ τὰ βήματά τους.

Ἦταν ἡ ζωὴ τους, λένε, τραγωδία.
Θεέ μου, τὸ φρικτὸ γέλιο τῶν ἀνθρώπων,
τὰ δάκρυα, ὁ ἴδρωσ, ἡ νοσταλγία
τῶν οὐρανῶν, ἡ ἐρημιὰ τῶν τόπων.

Στέκονται στὸ παράθυρο, κοιτᾶνε
τὰ δέντρα, τὰ παιδιὰ, πέρα τὴ φύση,

τοὺς μαρμαράδες ποὺ σφυροκοπᾶνε,
τὸν ἥλιο ποὺ γιὰ πάντα θέλει δύσει.

Ἵλα τελείωσαν. Τὸ σημεῖωμα νά το,
σύντομο, ἀπλό, βαθύ, καθὼς ταιριάζει,
ἀδιαφορία, συγχώρηση γεμάτο
γιὰ κείνον ποὺ θὰ κλαίει καὶ θὰ διαβάζει.

Βλέπουν τὸν καθρέφτη, βλέπουν τὴν ὥρα,
ρωτοῦν ἂν εἶναι τρέλα τάχα ἢ λάθος,
«ὅλα τελείωσαν» ψιθυρίζουν «τώρα»,
πὼς θ' ἀναβάλουν βέβαιοι κατὰ βάθος.

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ

Τότε λοιπὸν ἀδέσποτο θ' ἀφήσω
νά βουίζει τὸ Τραγούδι ἀπάνωθ' μου.
Τὰ χάχανα τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ἀνέμου
τὸ σφύριγμα, θὰ τοῦ κρατοῦν τὸν ἴσο.

Θὰ ξαπλωθῶ, τὰ μάτια μου θὰ κλείσω,
καὶ ὁ ἴδιος θὰ γελῶ καθὼς ποτέ μου.
«Καληνύχτα, τὸ φῶς χαιρέτισέ μου»
θὰ πῶ στὸν τελευταῖο ποὺ θ' ἀντικρύσω.

Ἵταν ἀργὰ θὰ παίρνομε τὸ δρόμο,
ἢ παρουσία μου κάπως θὰ βαραίνει
-- πρώτη φορά -- σὲ τέσσερων τὸν ὄμο.

Ἵστερα, καὶ τοῦ βίου μου τὴν προσπάθεια
ἀμείβοντας, τὸ φτυάρι θὰ μὲ ραίνει
ώραῖα ὡραῖα μὲ χῶμα καὶ μὲ ἀγκάθια.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ὁ ἥλιος ψηλότερα θ' ἀνέβει
σήμερα ποὺ ἔναι Κυριακή.
Φυσάει τὸ ἀγέρι καὶ σαλεύει
μιὰ θημωνιά στὸ λόφο ἐκεῖ.

Τὰ γιορτινὰ θὰ βάλουν, κι ὅλοι
θὰ ἔχουν ἀνάλαφρη καρδιά:
κοίτα στὸ δρόμο τὰ παιδιά,
κοίταξε τ' ἄνθη στὸ περβόλι.

Τώρα καμπάνες ποὺ χτυπᾶνε
εἶναι ὁ θεὸς ἀληθινός.
Πέρα τὰ σύννεφα σκορπᾶνε
καὶ μεγαλώνει ὁ οὐρανός.

Άσε τὸν κόσμον στὴ χαρά του
κι ἔλα, ψυχή μου, νὰ σοῦ πῶ,
σὰν τραγουδάκι χαρωπό,
ἓνα τραγούδι τοῦ θανάτου.